

מסורת הש"ס

(א) לעיל ד, (ב) לעיל עא; לקמן קא, (ג) ז"ל רבא, (ד) ר' עובדין גט, (ה) ז"ל רבא, (ו) כיימות יג; שטות כד; ימות לה, (ז) ז"ל שארן, (ח) כנ"א; כ"ג (א) ז"ל מוס' לעיל ד; (ב) ד"ה אלא איי יוסף ומס' עובדין גט. ד"ה זרק ומס',

נהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קלטה אחר וכו' וכונו, י"ב ע"ל ב"ה סוף ע"א:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה והוציא דאמר דביעיתו היו תחת ע"ל יא ע"א מדיה לא עמוד: בא"ד וחשיב מונח ב"ה. ע"ל דף ו' ע"א מדיה המס:

מוסף רש"י

חובא סוף ומסכת

מוסף תוספות

א. דהו עיקר החיוב. מוס' הא"ש. ב. ולא נחביון לזרק שם. מוס' הא"ש. ג. וא"כ אצל היו במקום ארבע. שפ"א. ד. שרצונו שיאכלנו הכלב או שיושרף העץ בכבשן. מוס' לעיל ד. ה. דהו ליה למויני ואם הוציא חייב. למויני עימו לה. ו. חטא אצל מאיר מו ענין אכילה אצל שאר חטאות ולא אתו בהוי הדדי דבשרא חטאות מתייב בהנאת חורבן ושבת בנין הנהו בתוך מעיו, דנמוך לו היה יכול לומר אם עשה מלאכה בשבת חייב. מוס' עימו לה. הילכך נראה לפרש דהבא. מוס' כנ"א. יאית"י מה שייך לו לענין אכילה דהו לא אתו בהוי הדדי חייב אכילה הנהגת גרונה והוצאה לא מחיב ער עד דביח גופו דהנהו בנין, וי"ל דאכילתו זו הנהו וכו' ואית"י מ"מ לא אתו הדדי חייב אכילה חל בבית הבעי"ה חייב הוצאה לא חל על דנהו במעיו וי"ל. עמ"ק על הלכות נכמיות יג. שם מוס' אלוה"ו. והוציא ד"ה לכותב ב' אותיות וכתבן כשואו מחלף חייב. מוס' לעיל יא. ו. והבא נמי בליעתי וזו היא הנהגת. מוס' הא"ש. ט. לא היו פיו מקום פטור דכיון דהוי ברשות הרבים. מוס' הא"ש. י. ולא אכל לגבי רשות הרבים. מוס' כנ"א. ועי' מהש"ב. פ.

רבינו הגאון

הזורק ונוכר לאחר שיצאת מידו שריא שבת. קלטה אחר או קלטה כלב או שנשרפה פטור כו'. נמצא דמתניין אינו חייב [חטאת] עד שתהיה מחוללת המלאכה עד שישלם המלאכה בשונג. אבל אם היתה לו ידיעה אחר שגגה קודם ששלם המלאכה, [ועי' לעיל] בביעית פטור, כדתנן עד [חטאת] תחליטן וסופן שגגה. ודייקתן מירשד דמתניין דקתני הזורק ונוכר לאחר שיצאת מידו, קלטה אחר פטור וכן א קלטה כלב וכן אם נשרפה פטור, נעטמ מאו פטור משום דלא נעטמ מחשבת הא עם נהו במקום שהיתה מחשבתו בעת שזרקת. חייב ואצ"פ שנוכר לאחר שיצאת מידו, נהו היתה לו ידיעה אחר שגגה חייב. ופריך רב כהנא שיצא דקתני עד שתהיה תחילתן וסופן שגגה אלא לכתא ומתנא. פי' קנה קשור בחוט ארוך שכשירקנו לא יאבד אלא משך בחוט והוא נמשך אחריו, כי האי גונא בעינן תחילה וסוף שגגה שצ"פ שזרקו כיון שנוכר קודם שינוי יכול להחזיר. אבל כגון אבן שכיון שיצאה מידו אינו יכול להחזירה אצ"פ שנהו אחר וכיזיתו חייב. ורחינן לכתא ומתנא איגודו בידו וכל [ש]אגודו בידו אינה זריקה. ופריך רב כהנא כגון שזרק זה הקנה לעשות חבורה, וקמ"ל עד שנתשעה חבורה נמשכת שגגה. ונחמה טעם זה. ופריך רבא כי בעינן תחילה וסוף שגגה במעביר אבל בזרק לא, ורישא דהא מתניין בזורק. ואקשינן עלה והא כי קתני כל חייבי חטאות כו' אוריקה הוא דקתני. ונדחה דרבה. ופריך רבא מתניין תרתי קתני, חדא הזורק ונוכר לאחר שיצאת מידו אצ"פ שנהו במקום מחשבתו פטור, וחדא אם לא נוכר וקלטה אחר או כלב או נשרפה פטור ולא תאבידיא מחשבתו. וכו' (דריבא) והא דרב אשי נמי לא אפירכו, מיהו רב אשי דייק הכי כיון דמתניין כוליה לעינן שונג היא, דבבא ורישא קתני ונוכר, ומציעיתא נמי הזורק לעשות חבורה ונוכר, ובסיפא כולל כל חייבי חטאות כו'. הילכך מתניין כולה בשונג היא ולא לעינן כו' היא, אלא חטורי מחסרא והכי קתני הזורק ונוכר לאחר שיצאת מידו וקלטה אחר או כלב או נשרפה פטור, ולא תהו אמתה שוכח אבל לא חור ושכח פטור שכל חייבי חטאות אין חייבין עד שתהיה תחילתן וסופן שגגה. פלוגתא דרבה ורבא בשתי אמות בשונג וכו' אמות במזיד וכו' אמות (בזורק) [בשונג], ולא אפירשא בהדיא אי בזורק [ארן] במעביר היא. ודברי ה"ה [ארן] כפלוגתא דרבין גמליאל וחכמים פליגי, ודגון הכותב ב' אותיות ב' העלמות הדיא אי בזורק והאת בין הערביים, רבין גמליאל וחכמים פטורין, ואילו תתב אמת אחת שהוא חצי שיעור בהעלם אלא נודע לו שריא שבת

הזורק פרק אחד עשר שבת

קב.

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"י פ"א מהל' שנת הלכה יע ופי"ג מהל' שנת הלכה א סג עשין ר"ג: מ א ב מ"י פ"ג מהל' שנת הלכה יע שנת לאין סה: פב ג ד מ"י פ"ז מהל' שנת הלכה י: פג ה ו מ"י פ"ג מהל' שנת הלכה י: פד ז מ"י פ"ו מהל' שנת הלכה ד:

סיפא אתאן לכתא ומיתנא. אכל רישא מיירי צלא לכתא ומיתנא ויהי אפילו צלא נוכר פטור כיון שקלטה כלב או נשרפה והא דנקט נוכר לאשמעינן דאפילו נוכר דוקא קלטה כלב או נשרפה פטור משום דלא נהה הא נהה חייב: **אלא אמר רבא במעביר.** והוא לדבורה איירי צלכתא ומיתנא ואין ר"י וידע למה הוזכר להשמיענו היאם לדבורה מנה לי תצורה מנה לי תצורה וכן לרבא דקאמר תרתי קתני אמאי מנה היאם לדבורה כיון דתנא דמ"ט: **רב אשי אמר חסורי** מחסרא בוי. אין זה ממש חסורי מחסרה למשנה כמו היאם שניה יש לפרש קו אלא לך לפרשה קאמר צלשון חסורי מחסרה:

ובמאי אי בזורק שונג הוא. אע"ג דכי גמר שיעוריה צמוד גמר מ"מ כיון דמתמילת זריקה^א הוי שונג ואין יכול להחזירה ובהנחה נמי שונג הוא השיב כאלו מתחלה ועד סוף היאם חלף זריקה^א: **אמר רבא** זרק בפי כבא. ל"ג ומהו זקף לנצ דנהה משמע מעמטה^ב כדא"ר יוחנן צפ"ק (לעיל דף ה.) זרק חפץ ונה לתוך ידו של חבירו מייד ומסיק דקמ"ל אף על גב דלא אחשייה ליה^ג והלא מסיק דקא מכוין ומתצטמו משיא ליה מקום^ד ט: **רבי מאיר אומר** אם היתה שבת והוציאו אומר בוי. פי' צוקותן^ה דלהכי נקט אס הייה שבת^ו למשום ויה"כ לא מייחיד לדין עירוב והוא"ה ליה"כ ולא היאם מסקנה הכי צפרק אמרו לו (כרימות דף יג.) לנדחו דכתי רפרס שהיה מפרש כן ומסיק דנקט שבת כדי להרצות צחטאות ולחייבו אף משום שבת [ויה"כ]: **והוציאו** בפי חייב. וכלוהו צדי הדדי קא אמו

דצליעתו היאם הנחה אע"פ שהלך כדאמרינן (לעיל דף פ.) לכתובין וזו היא החמתין^א ואע"ג דפוי למעלה מי ואינו רחצ ד"ט צטל הוא אגב רה"ר ולא דמי לצולכר צריעה דלאמר צריס פריקן (לעיל דף יז.) צדמקום פטור קא אזיל דהסם מקום קציעות הוה טפי^ב ודמי לטרסקל דלאמר צפ"ק (דף טז.) דלמטה מי^ג הוי רה"ר והלא אפילו למעלה מי^ד צטל אגב רשות הרצים ועוד דמעביר למעלה מי^ה כלמטה^ו ומשיב מונח צרשות הרצים:

הדרן עלך הזורק
הא אין דרך הוצאה בכך אלא כיון דקא מוכינן מחשבתו משיא ליה מקום הכא נמי כיון דקא מוכינן מחשבתו משיא ליה מקום:

הדרן עלך הזורק

לרבנן דפטרי תתם, ואילו הם לעינן הכותב ב' אותיות בב' העלמות היה בידו שלא לכתוב את שניה, וכיון שחזר ושכת את השניה מצטרפת עם הראשונה, אבל הכא כיון שזרק ידו בכח זריקתו לכתב ש אמות, כיון שאין בידו להחזיר את הזורק וארבע מותן בשונג, אצ"פ שיש ביניהן שתיים שאינן בשונג הרי התאבצ מצטרפות וחיוב עליון. ורבא לא חשבינן דלא בזורק הוא אומר רבא ודבריו אבל הכא לאו בידו, ואילו מעביר בידו הוא, ויאתה לרובה דפטרי במעביר, ואתה דרובה דמתייב בזורק. **אמר רבא** זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב. אוקימנא כגון שכן היתה מחשבתו מעיקרא לנוח בפי הכלב או בפי הכבשן, ומתני דקתני קלטה אחר או כלב או שנשרפה פטור בדיא איכיון לכך ומשום דלא נעשית מחשבתו הוא דפטור. ואצ"פ דבעינן עקירה ונדחה במקום ד' ופי' הכלב אינו כו', כיון דאחשייה ליה חיה כלאו אית ביה ד'. ומטייע ליה לרב ביבי מהא דתנן בכרימות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב וכו' אכילה אחת וחייב כו', קתני מיהא שאם הוציאו ואכלו חייב ואצ"פ שלא תיחזר צ"ג מקום ד', אלא כיון שחזר עקרו והניחו בתוך פיו חייב. ואקשינן והא אין דרך חיוב הוצאה בכך, כלומר אין דרך החיוב אלא בעקירה במקום ד' ונדחה במקום ד', אלא כיון דאחשייה ליה חיה כלאו חייב חייב עד שתהיה תחילתן וסופן שגגה. פלוגתא דרבה ורבא בשתי אמות בשונג וכו' אמות במזיד וכו' אמות (בזורק) [בשונג], ולא אפירשא בהדיא אי בזורק [ארן] במעביר היא. ודברי ה"ה [ארן] כפלוגתא דרבין גמליאל וחכמים פליגי, ודגון הכותב ב' אותיות ב' העלמות הדיא אי בזורק והאת בין הערביים, רבין גמליאל וחכמים פטורין, ואילו תתב אמת אחת שהוא חצי שיעור בהעלם אלא נודע לו שריא שבת

הדרן עלך הזורק
לרבנן דפטרי תתם, ואילו הם לעינן הכותב ב' אותיות בב' העלמות היה בידו שלא לכתוב את שניה, וכיון שחזר ושכת את השניה מצטרפת עם הראשונה, אבל הכא כיון שזרק ידו בכח זריקתו לכתב ש אמות, כיון שאין בידו להחזיר את הזורק וארבע מותן בשונג, אצ"פ שיש ביניהן שתיים שאינן בשונג הרי התאבצ מצטרפות וחיוב עליון. ורבא לא חשבינן דלא בזורק הוא אומר רבא ודבריו אבל הכא לאו בידו, ואילו מעביר בידו הוא, ויאתה לרובה דפטרי במעביר, ואתה דרובה דמתייב בזורק. **אמר רבא** זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב. אוקימנא כגון שכן היתה מחשבתו מעיקרא לנוח בפי הכלב או בפי הכבשן, ומתני דקתני קלטה אחר או כלב או שנשרפה פטור בדיא איכיון לכך ומשום דלא נעשית מחשבתו הוא דפטור. ואצ"פ דבעינן עקירה ונדחה במקום ד' ופי' הכלב אינו כו', כיון דאחשייה ליה חיה כלאו אית ביה ד'. ומטייע ליה לרב ביבי מהא דתנן בכרימות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב וכו' אכילה אחת וחייב כו', קתני מיהא שאם הוציאו ואכלו חייב ואצ"פ שלא תיחזר צ"ג מקום ד', אלא כיון שחזר עקרו והניחו בתוך פיו חייב. ואקשינן והא אין דרך חיוב הוצאה בכך, כלומר אין דרך החיוב אלא בעקירה במקום ד' ונדחה במקום ד', אלא כיון דאחשייה ליה חיה כלאו חייב חייב עד שתהיה תחילתן וסופן שגגה. פלוגתא דרבה ורבא בשתי אמות בשונג וכו' אמות במזיד וכו' אמות (בזורק) [בשונג], ולא אפירשא בהדיא אי בזורק [ארן] במעביר היא. ודברי ה"ה [ארן] כפלוגתא דרבין גמליאל וחכמים פליגי, ודגון הכותב ב' אותיות ב' העלמות הדיא אי בזורק והאת בין הערביים, רבין גמליאל וחכמים פטורין, ואילו תתב אמת אחת שהוא חצי שיעור בהעלם אלא נודע לו שריא שבת

הדרן עלך הזורק

הדרן עלך הזורק
לרבנן דפטרי תתם, ואילו הם לעינן הכותב ב' אותיות בב' העלמות היה בידו שלא לכתוב את שניה, וכיון שחזר ושכת את השניה מצטרפת עם הראשונה, אבל הכא כיון שזרק ידו בכח זריקתו לכתב ש אמות, כיון שאין בידו להחזיר את הזורק וארבע מותן בשונג, אצ"פ שיש ביניהן שתיים שאינן בשונג הרי התאבצ מצטרפות וחיוב עליון. ורבא לא חשבינן דלא בזורק הוא אומר רבא ודבריו אבל הכא לאו בידו, ואילו מעביר בידו הוא, ויאתה לרובה דפטרי במעביר, ואתה דרובה דמתייב בזורק. **אמר רבא** זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב. אוקימנא כגון שכן היתה מחשבתו מעיקרא לנוח בפי הכלב או בפי הכבשן, ומתני דקתני קלטה אחר או כלב או שנשרפה פטור בדיא איכיון לכך ומשום דלא נעשית מחשבתו הוא דפטור. ואצ"פ דבעינן עקירה ונדחה במקום ד' ופי' הכלב אינו כו', כיון דאחשייה ליה חיה כלאו אית ביה ד'. ומטייע ליה לרב ביבי מהא דתנן בכרימות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב וכו' אכילה אחת וחייב כו', קתני מיהא שאם הוציאו ואכלו חייב ואצ"פ שלא תיחזר צ"ג מקום ד', אלא כיון שחזר עקרו והניחו בתוך פיו חייב. ואקשינן והא אין דרך חיוב הוצאה בכך, כלומר אין דרך החיוב אלא בעקירה במקום ד' ונדחה במקום ד', אלא כיון דאחשייה ליה חיה כלאו חייב חייב עד שתהיה תחילתן וסופן שגגה. פלוגתא דרבה ורבא בשתי אמות בשונג וכו' אמות במזיד וכו' אמות (בזורק) [בשונג], ולא אפירשא בהדיא אי בזורק [ארן] במעביר היא. ודברי ה"ה [ארן] כפלוגתא דרבין גמליאל וחכמים פליגי, ודגון הכותב ב' אותיות ב' העלמות הדיא אי בזורק והאת בין הערביים, רבין גמליאל וחכמים פטורין, ואילו תתב אמת אחת שהוא חצי שיעור בהעלם אלא נודע לו שריא שבת

הדרן עלך הזורק

לרבנן דפטרי תתם, ואילו הם לעינן הכותב ב' אותיות בב' העלמות היה בידו שלא לכתוב את שניה, וכיון שחזר ושכת את השניה מצטרפת עם הראשונה, אבל הכא כיון שזרק ידו בכח זריקתו לכתב ש אמות, כיון שאין בידו להחזיר את הזורק וארבע מותן בשונג, אצ"פ שיש ביניהן שתיים שאינן בשונג הרי התאבצ מצטרפות וחיוב עליון. ורבא לא חשבינן דלא בזורק הוא אומר רבא ודבריו אבל הכא לאו בידו, ואילו מעביר בידו הוא, ויאתה לרובה דפטרי במעביר, ואתה דרובה דמתייב בזורק. **אמר רבא** זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב. אוקימנא כגון שכן היתה מחשבתו מעיקרא לנוח בפי הכלב או בפי הכבשן, ומתני דקתני קלטה אחר או כלב או שנשרפה פטור בדיא איכיון לכך ומשום דלא נעשית מחשבתו הוא דפטור. ואצ"פ דבעינן עקירה ונדחה במקום ד' ופי' הכלב אינו כו', כיון דאחשייה ליה חיה כלאו אית ביה ד'. ומטייע ליה לרב ביבי מהא דתנן בכרימות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב וכו' אכילה אחת וחייב כו', קתני מיהא שאם הוציאו ואכלו חייב ואצ"פ שלא תיחזר צ"ג מקום ד', אלא כיון שחזר עקרו והניחו בתוך פיו חייב. ואקשינן והא אין דרך חיוב הוצאה בכך, כלומר אין דרך החיוב אלא בעקירה במקום ד' ונדחה במקום ד', אלא כיון דאחשייה ליה חיה כלאו חייב חייב עד שתהיה תחילתן וסופן שגגה. פלוגתא דרבה ורבא בשתי אמות בשונג וכו' אמות במזיד וכו' אמות (בזורק) [בשונג], ולא אפירשא בהדיא אי בזורק [ארן] במעביר היא. ודברי ה"ה [ארן] כפלוגתא דרבין גמליאל וחכמים פליגי, ודגון הכותב ב' אותיות ב' העלמות הדיא אי בזורק והאת בין הערביים, רבין גמליאל וחכמים פטורין, ואילו תתב אמת אחת שהוא חצי שיעור בהעלם אלא נודע לו שריא שבת

הדרן עלך הזורק